

SLAKTIÐ

TRØÐIN
HEIM

eyðvitað nógv tyngri at fáast við. Men bakteriur liva betri í vátum grasi, so tað er skjótari at fáa sjúkan seyð, tá ið grasið er ov vátt.

– Tað er eisini dýrt at fáa fólk at balla fyrri seg, so í summum førum er tað kanska minni munurin á at keypa hoyggj úr Íslandi og at hava sítt egna hoyggj – eisini tí at fódurvirðið í hoynum úr Íslandi er so gott, at tað krevst minni av kraftfóðuri.

Men hann heldur eisini, at í nógvum førum fara froyingar ov seint í bøn.

– Bøurin skal helst sláast áðrenn tað blomstrar, ella fyrri ólavsøku. Og tá ið grasið er sligið, skal tað fáast turt, ella ballast skjótt, tí tá varðveitir tað fódurvirðið best.

– Tað loysir seg at sláa tíðliga, hóast grasið kanska ikki er so loðið, tí er fódurvirðið tott, er tað heldur ikki neyðugt at geva so nógv – og tá verður eisini minni av tøðum at taka

Óli í Hjøllum á veg í seyðahúsið, sum er avbera nossligt, bæði uttan og innan

mjórygg. ella sum hava vánalig bein, ella vánaliga ull.

– Seyðurin er nógv úti, og er ullin ikki góð, serliga á bakinum, mistrívist hann, so eg haldi, at tað er rætt at lúka øll tey ljótu gimburlobini frá og bara at seta tey penastu lombini við.

– Og tá ið seyður so fer í hagan, er neyðugt at ansa eftir, hvar seyðurin gongur, so at ikki ov nógv av seyði fer í hagan, sum gongur sama stað. Seyður eigur at verða sleptur í hagan, soleiðis at hann gongur spjaddur um allan hagan. Og syrgt eigur at vera fyrri at seyðurin fer í hagan, og ikki bara liggur í undirhaganum, tí hann skal vera til seyðin at ganga á um heystið.

– Tí hevur tað alstóran týðning, at tann, sum hevur seyðin, kennur hann, sigur Óli í Hjøllum.

Í Porkeri liggur seyðurin brakk allan veturin, tí at kalla allur seyðurin er heima.

Og hann ivast í, hvussu gott tað er, tí hann heldur, at grasið eigur at vera bitið meiri niður, so at nýtt gras kann veksa upp.

– Eg haldi eisini, at vit saktans kundu havt nøkur ross í haganum, sum ordiliga kundi bitið grasið niður fyrri at fáa nýtt gras at veksa betur.

Men hann heldur eisini at vit áttu at endurskoða skipanina, tí hann heldur, at í summum førum er ov nógvur seyður í haganum

– Hevði áseyðatalið í Suðuroy verið skert ein triðing, vænti eg, at tað hevði verið ein vinningur í longdini. Vektin hevði batnað munandi, seyðurin hevði klárað seg betur í haganum, so tað hevði ikki verið neyðugt at givið so nógv

afturat, heldur hann.

Átaka sær eina heilt serliga skyldu

Óli í Hjøllum sigur, at skalt tú hava seyð, og fáa eitt gott úrs-lit, eru tað nakrar fortreytir, sum helst skulu vera til staðar.

– Hjá mær hevur tað hevur tað havt stóran týðning, at eg eri uppvaksin við seyði og djórhaldi. Eg haldi eisini, at tað hevur stóran týðning, at konan er áhuga, tí seyðurin fer við rættiliga nógvri tíð.

– Hjá okkum er tað so heppið, at verpápin fekst nógv við seyð, so konan er uppvaksin við jarðarbrúki og hon veit, hvat tað krevur av tíð, so tað góðtekur hon.

Hjá mær eru trøðin og seyðahúsið mítt annað heim, og hevði eg ikki undirtøku frá konuni, gongur tað ikki. Og kann konan ikki taka eina hond í tá ið tað stendur á, gongur tað heldur ikki, sigur Óli.

– At hava seyð er nevnliga ómetaliga bundið og tú ert, meiri ella minni, upptikin av tí at kalla hvønn dag í árinum.

Hansara sannføring er, at tann, sum átekur sær at hava seyð, átekur sær eisini eina serliga skyldu til at fara væl við honum.

– Tann, sum hevur seyð, hevur eisini skyldu til at ansa eftir, at seyðurin hevur nokk av fóduri og nokk av vatni. Og tað skal eisini syrgjast fyrri, at seyðurin, sum er inni, stendur reint og turt.

Og so ger hann eisini vart við eina viðurskifti, sum ikki øll geva sær far um, og tað eru kleyvarnar.

– Tað hevur stóran týðning fyrri trivnaðin hjá seyðinum, at

kleyvarnir verða skornir. Tað verður gjørt ov lítið av at ansa eftir kleyvunum, bæði ímeðan seyðurin stendur inni um veturin, ella í ullarroytingini.

– Seyður við penum kleyvum trívist betur enn seyður, sum gongur og beklar tí at kleyvarnir ikki verða passaðir.

Tað er eisini ymiskt, hvussu seyður slítur kleyvarnar. Er gólvið í seyðahúsinum av trærimum, slítur hann næstan ikki kleyvarnar. Tá eru jarnrimar kanska frægari, men mær dámar mær ikki jarnrimar tí tað er kalt hjá seyðinum at leggja seg á. Nú fæst so annað undirlag av plasti og sagt verður, at tað er gott.

Hinvegin heldur Óli í Hjøllum at myndugleikarnir áttu at fylgt við, hvussu seyðurin kringlandið hevur tað. Og nú vit hava fingið eina nýggja djóraverndarlóg, heldur hann, at myndugleikarnir áttu at gjørt meiri burtur úr at at havt fólk, sum ferðaðust runt at

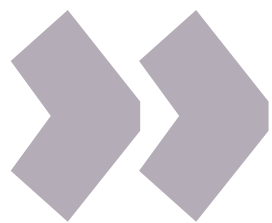
kanna viðurskiftini fyrri at víta, hvussu seyður, og onnur húsdjór, hava tað.

Men sum heild heldur hann, at seyðahúsinu nógv betri nú enn tey vóru fyrr, og at seyðurin, sum heild, eisini hevur tað nógv betri nú.

– Tað hevur stóran týðning at hava eitt gott seyðahús, har tað er reint og turt. Tá ið seyðurin hjá mær fer út um várið, verður húsið reinsað fyrri tøð og trýstspulað innan. Samstundis verður tað eisini málað innan at kalla á hvørjum árið.

Tað hevur stóran týðning fyrri trivnaðin hjá seyðinum, at tað er reint og turt og tað er eisini ein stór sjúkufyribyrging í tí.

– Men tað hevur eisini týðning fyrri tey, sum hava seyð, at tey trívast í seyðahúsinum og tíma at vera har, tí tað er ein fortreyt fyrri at passa seyðin væl, heldur Óli í Hjøllum.

Eg leggi størri dent á at seta penan seyð við, enn eg leggi dent á vektina

upp.

Óli í Hjøllum leggur dent á, at skalt tú hava góðan seyð, hevur tað alstóran týðning at ansa eftir, hvørji gimburlob verða slept.

– Nettupp tað haldi eg, at tey, sum fáast við seyð, eru farin at ansa betri eftir. Sostatt verða tey lombini lúkað burtur, sum ikki hava tey røttu mátini um bringuna og um

Óli í Hjøllum hevur nógv steyp sum ein sjónligan vitnisburð um, at hann brúkar nógv tíð og orku upp á seyðin. Onkur av steypunum hevur hann kortini vunnið í fimleiki í sínum ungu døgum.